

... az idült, bár nem észlelt szomj, a szervezet alapvető funkcióit támadja meg, ami olyan betegségekhez vezet, amelyeknek az eredetét, ill. okát még gyakorlott orvosok sem képesek megállapítani. Minden szervezet másként válaszol az **idült szomjra**. Eleinte csak állandó fáradtságot és energia veszteséget érzünk. Később migrénszerű fejfájás léphet fel, aminek egyetlen orvosi elemzés sem leli meg az okát. Egyes személyeknél ízületi fájdalmak jelentkeznek, mások magas vérnyomásra, szívbántalmakra, székrekedésre, vagy gyomorfekélyre panaszkodnak. Természetesen ezek a betegségek nem minden esetben az idült szomj miatt jelennek meg, viszont ez a szomj a betegségeket minden esetben súlyosbítja. Az idült szomj a sejtek kiszáradását, idő előtti öregedését is okozhatja. Az okot egyszerű kimutatni. Elég ehhez a szokásos italok (cukrozott kávé, tea, üdítők, stb.) ozmózis nyomását megmérni. Minél magasabb az ozmózisnyomás annál alacsonyabb az elektrolit koncentráció (ionerősség), ami érték milligramm/liter egységben kifejezve (elektromos vezetőképesség) mérhető. Ezt tudva derül ki, az italok és a folyékony táplálékok hipotonikus (alacsony ozmózisnyomású) jellege. A hipotonikus folyadékok az emésztőrendszerben nyomáscsökkenést okoznak, ami a szervezetet valósággal „kiszáríthatja”. A közhiedelemmel ellentétben, az ásványi sókban gazdag víz ivása, pontosan az alacsony ozmózisnyomása miatt, a szervezetre káros is lehet. S álljon itt egy mindenki által ismert tény, melynek éppen az említettek szolgálnak közvetlen magyarázatul: miszerint az ásványi sókban igen gazdag tengervíz ivása a szervezet teljes kiszáradásához és a halálhoz vezet. A megfelelő mennyiségű víz fogyasztása természetesen egyáltalán nem képez egy „egyetemes csoda-gyógyszert”, viszont egészségi állapotunkat javíthatja, néha erősen. Az eszményi mennyiségű víz fogyasztásához, belső kísérleti úton kell megtalálni az **igazi szomjat**. Sajnos ez az érzés a helytelen életmód és táplálkozás miatt sok embernél elveszett. Egy vízkúra folyamán a napi fogyasztást kezdetben pl. testtömegünk harmincad részével. Küindulópontnak másfél liter is megfelel. Kétheti ilyen kúra senkinek nem árthat. Ez alatt figyeljük szervezetünk reakcióit. A „túl sok” és a „túl kevés” között, javuló vagy romló közérzetünk adja majd meg a helyes irányvonalat. A vízkúrát lehetőleg pihentető környezetben végezzük. Két- háromheti kúra után, már a tervezett mennyiség elfogyasztása előtt szervezetünk „véleményt nyilvánít” szomjasak vagyunk, vagy nincs kedvünk inni. Vizeletünk mindennapos vizsgálata értékes adatokat nyújt. Túl világos színű: csökkenteni a vízfogyasztást; túl sötét: többet inni. A vizsgálathoz 24 óras „termelésünket” kell egy palackba begyűjteni. Figyeljünk vizeletünk szagára is. Egy egészséges személy vizelete sohasem zavaros, mindig tiszta, halványsárga színű. Szaga soha nem kellemetlen. Akik a vizsgálatot kissé tovább is akarják vinni, egy (a fentiekben ismertetett) TDS-mérő segítségével a vese által kiválasztott elektrolit mennyiséget is mérhetik. Szakemberek szerint minél több vizet fogyasztunk, a minőségére annál nagyobb figyelmet kell fordítani. Ez csak egy *elmélet*. Sok ember mindennapi gyakorlata egészen más. Talán egyeseket meg fogok botránkoztatni, de azt hiszem sokkal célszerűbb *elégendő* városi vizet (lehetőleg nyitott üvegkorsóban fényre kitéve, hogy a klórtól megszabaduljon) inni, mint túl kevés «dinamizált», mágnesezett és csodaszűrőkkel kezelt vizet. Bizonyos határok között, itt a *mennyiség* megelőzi a *minőséget*. Ez annál is inkább igaz, hogy bizonyos minőségi elvárásoknak, mint a víz «dinamikája», csak akkor van értelme, amikor a fizikai-kémiai tulajdonságok már az «*éltetővíz*» tartományában vannak. <Az élelmiszer-tudománnyal foglalkozó szakemberek – legalább is francia nyelvterületeken – egyre növekvő hányada a Vincent-féle bio-elektronika (BEV) szerint ítéli meg az ivóvíz minőségét. Többségük megegyezik abban, hogy az «*éltetővíz*» kevés ásványi sót tartalmaz, semleges vagy gyengén savas és gyengén redukáló (antioxidáns) a vegytiszta vízhez képest.> Elméleti szakemberek körében, gyakran beszélnek a «dinamizált» ivóvíz csodálatra méltó erényeiről. Nagyon figyelemre méltó tanulmányok jelentek meg a témaköréről. De mi is a «dinamizálás» pontos tudományos definíciójának a hiánya és az élő szervezettel való kölcsönhatások gyakorlati leírása. A víz dinamizálásának a fogalma az 1920-as években jelent meg. A 20. század folyamán néhány – mindig elméleti síkon mozgó – kutató munkáinak a nyomán különböző dinamizáló eljárások születtek meg. Ilyenek a mechanikai (az örvénylő mozgásokat felhasználó), akusztikai (zenei hangokkal), elektromágneses («mágnesezett víz»), elektrosztatikus, elektrokémiai és információ átviteli, stb. eljárások, amelyek a víz «eredeti tulajdonságait» hivatottak visszaadni. A minőségi változások leírásának a pontos tudományos háttere, minden esetben egy magasröptű, nagyon elvont és a gyakorlattól eléggé eltávolodott szinten van. Ezt gyakran nemcsak a mindennapi ember, de még komoly tudományos alapokkal rendelkező személy sem nagyon érti. Fenti proponálók szerint a dinamizált víz elvileg az emberi szervezet működését javítja, élénkíti és az egészségre kedvező hatással van. Az esetek túlnyomó többségében hatásosságukat csak a «placebo effektus» kihasználásával bizonygatják. Másrészt azt is el kell ismerni, hogy egyes dinamizálási eljárások, elméleti szempontból hitelesek. Viszont gyakorlati alkalmazásukat csak szigorú körülmények között lehet sikerrel végezni. Jelenleg nagyon nehéz elválasztani, a placebo effektust a valós eredményektől. A dinamizálás egyik útja az ún. „strukturális információ” vízre való átvitele. Ennek a matematikai alapjait Theodore Schwenk (*Sensitive Chaos, The Creation of Flowing Forms in Water and Air*) dolgozta ki. Molekuláris szinten, információt a vízbe csak az ún. kaotikus, teljesen rendezetlen állapotban lehet bevinni. Ennek az elméletnek a matematikai bizonyítása szintén figyelemre méltó. Sajnos a szerző nem vizsgálta meg elméletének a termodinamikai alapjait. A

kaotikus állapot egy igen magas entrópia szintet hoz létre. Az információ viszont egy lényeges negentrópia, (entrópia csökkenés) ami az élő szervezetekre igen jellemző. (Egy termodinamikai vizsgálat ezen a téren egy előrelépést adhatna.) Elméletileg (matematikailag) egy teljesen kaotikus rendszer élettartama igen kicsi. Az információt pontosan ebben a pillanatban kell a rendszerbe betáplálni. Egy ilyen kaotikus állapot örvénylő közegben, hosszabban is fenntartható kolloid állapotot hozhat létre. Egy ilyen készülékkel műszakilag egyszerre két tényezőt kell «megszelídíteni»: a kolloid állapot fenntartását és a bevezetett információ természetét. <<Forrás: Nadette & Richard Haas, «*Purifier votre eau de table. L' eau ultra-colloïdale, l'eau dynamisée, l'eau osmosée*». (Ivóvízünk tisztítása, az ultra kolloid- és a dinamizált víz valamint ozmózzissal szűrt víz). Éditions Trajectoire, 6, rue Régis Paris (2008). A könyv még magyarul nem jelent meg. Egy mási könyv: Léonard André, „*Vitalité de l'eau*” (A víz életereje). Éditions L'Air, Vevey, Svájc (2010).>> A mechanikus dinamizálás területén saját kísérlet mutatja a mesterségesen létrehozott, vagy természetesen létrejött örvényekben elektromos potenciál különbségek alakulhatnak ki, amelyeket egy érzékeny galvanométer és két platina elektróda segítségével lehet mérni. Egyik kísérletemet a bio-elektronikával foglalkozó körökben közismert «Jeanne Rousseau fürdőkádjában» végeztem. Jeanne Rousseau gyógyításra épített fürdőkádjá, is ezen az elven működik. Ebben a készülékben olyan «csodatevő» források, mint amelyik a franciaországi Lourdes zarándokhelyen is van, örvénylő vízaramlatait hozta létre mesterségesen, nagy teljesítményű hidraulikus mozgórendszerrel. A fürdőkád örvénylő vizében 10 – 30 millivoltos, reprodukálható potenciálkülönbségeket mértem. Bármilyen vizet nem lehet mechanikusan dinamizálni. Talán ezen a szinten van sok csodálatosnak minősített és méregdrága készülék, téves jellege. Aki bármelyik csapvízből dinamizált vizet ígér anélkül, hogy a vízből, nem készít először «éltetővizet», az vagy nincs tisztában az információk átviteli körülményeivel, vagy célja csupán pénzkeresés. Az átviteli körülményeket fizikai- és elektrokémiai tényezők határozzák meg. Bár Jeanne Rousseau, fürdőkádjával figyelemre méltó eredményeket ért el, az eredmények klinikai felmérésénél, tudtommal a placebo effektus hatását nem zárta ki. A mechanikus dinamizálás hatásait Schwenk által megvalósított örvénylő, tányérokkaal létrehozott vizesések vizén fraktális kristályosítási elemzésekkel egyértelműen kimutatták. Összefoglalva, a mechanikus dinamizálás előtt vannak ígéretes távlatok, de csak bizonyos fizikai-, termodinamikai- és elektrokémiai feltételek teljesítésével. Egy másik <elektrosztatikus dinamizálás> úton az információk átvitele a «magas frekvenciájú» elektromos- és mágneses terek együttes hatásával történik. Ez a módszer, ismereteim szerint, tudományosan nem igazolt. A működési mechanizmusa sem ismert. Másrészt a gyakorlatban bizonyos hatásokat megfigyeltek, amelyek sajnos nem reprodukálhatók. Ennek ellenére, az ilyen információátvitel egy ígéretes kutatási utat nyithat meg. Amennyiben a jelenség bizonyítást nyer, elképzelhető pl. az is, hogy a nagyon alacsony hőmérsékleten megvalósított szupravezetési információt egyes fémekre, vagy más vezető anyagokra magasabb hőmérsékleten is át lehetne vinni. Még nem tartunk ott. A jelenlegi kísérletek szerint az információt először egy etalon mintáról (gyártási titok) egy ásványi hordozó anyagra (nagyon tiszta kvarc- vagy mészkőporra) viszik át. Majd ezt teszik bele a kezelendő vízbe. Ennek a módszernek az egyik legismertebb képviselője a *Plocher rendszer*. A Rudolf Steiner-féle bio-dinamikai készítmények is hasonló információátvitellel működnek. Hatásukat, többek között a belgiumi Gembloux Mezőgazdasági Egyetem üvegházaiban próbálták ki. Egy diplomamunka kereteiben végzett, és a tanárok által követett kísérletekben a rendszer, mérésekkel bizonyíthatóan, tökéletesen működött. A Zsüri a végzett tanulmány eredményeit elfogadta. Viszont a jegyzőkönyvben azt is jelezte, hogy a megfigyelt jelenségeknek «semmilyen tudományos magyarázata nincs». Az egyik legegyszerűbb és gyakran alkalmazott módszer a víz *közvetlen* érintkezése egy információt hordozó kerámia felülettel. Erre egy példa a sok közül a «Bioceram korsó». Ezeket a kerámiákat állítólag nagyon különleges módszerekkel készítik és égetik ki. Sajnos ezek a módszerek, mint «gyártási titkok», ellenőrzésre nem hozzáférhetőek. Csak annyit tudunk, hogy égetés közben a hőmérsékleti profilt (a hőmérséklet időbeni ábrázolása a felmelegítés és a kontrollált lehűlés alatt) nagyon pontosan be kell tartani. A kerámiát alkotó kristályok felületén a kristályrácsok indukált «hibái» (ez az információ) helyén igen erős elektrosztatikus mező alakul ki, ami a vele érintkező víz molekulaszervezetét átalakítja. Személyes véleményem: Amennyiben ilyen információhordozó kerámia létezik, a vízben lévő, hidrogénkötésekkel keletkező polimer-rendszerek, a kerámia felszínén lévő elektrosztatikus mezők hatására valóban módosulhatnak. Ezt viszont kísérletileg bizonyítani kellene. Erre az egyik lehetőség a kezelt és kezeletlen vízben, vagy annak a telített oldatában, kialakuló kristályok fraktális összehasonlítása lehetne. Mindezek felett az ivóvíz valós minőségi mutatóira irányuló ismeretek és kutatások ma már egy új szintet képviselnek, ahol az „*evidens folyadék*” - az ivóvíz egy új szereplője lesz mind a mennyiségi, mind a minőségi szegmenseknek a funkcionális táplálkozást illetően ...

Forrás: Prof J. Orszagh <http://www.eautarcie.org/hu/03d.html#d>